U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **V. G.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem se sídlem Ječná 548/7, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2010, č.j. OAM-574/VL-07-LE18-2008, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 8. 2011, č. j. 28 Az 43/2010 – 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 29. 4. 2011, č. j. 28 Az 43/2010 – 26, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 8. 2010, č.j. OAM-574/VL-07-LE18-2008, o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Proti uvedenému rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost datovanou dnem 29. 7. 2011, v níž požádal soud o ustanovení zástupce, konkrétně advokáta Mgr. Pavla Čižinského. Stěžovatel současně ke své kasační stížnosti připojil plnou moc udělenou dne 29. 7. 2011 advokátovi Mgr. Pavlu Čižinskému, která se vztahovala i na předmětné řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud žádost stěžovatele o ustanovení zástupce zamítl usnesením ze dne 12. 8. 2011, č. j. 28 Az 43/2010 – 45, s odůvodněním, že si stěžovatel advokáta vybral a udělil mu plnou moc k zastupování v rozsahu, který pokrývá rovněž řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. Krajský soud tímto usnesením stěžovateli dále uložil, aby v součinnosti se zvoleným advokátem odstranil nedostatky kasační stížnosti.

Stěžovatel napadl usnesení krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního

(dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že krajský soud chybně interpretoval ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., jestliže uzavřel, že se ten, kdo již právního zástupce má, nemůže domáhat jeho ustanovení. Stěžovatel má za to, že všechny podmínky pro ustanovení zástupce mohou být naplněny i v takovém případě, tedy že potřeba ochrany práv formou ustanovení zástupce - advokáta může být dána i u té osoby, která již je v řízení advokátem zastupována. Lze si představit i situace, kdy je účastník soudního řízení zastoupen advokátem, ovšem z důvodu jeho nemajetnosti je jisté, že mu advokát právní služby přestane poskytovat a že ustanovení jiného či stejného advokáta bude nutné k ochraně zájmů tohoto účastníka. Může dojít i k tomu, že advokát vypoví účastníkovi plnou moc z důvodů podle § 20 odst. 3 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, a v souladu s § 20 odst. 4 zákona o advokacii ještě za svého klienta podá žádost o ustanovení advokáta pro zbytek řízení. V praxi často dochází k tomu, že účastník řízení, který nemá prostředky na úhradu právního zastoupení, osloví advokáta a učiní s ním dohodu, že advokát převezme zastoupení s tím, že bude ustanoven soudem a že jeho odměnu, popřípadě další náklady řízení, bude hradit stát. Součástí této dohody může být i to, že pokud advokát ustanoven nebude, dojde k ukončení právního zastoupení. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Otázkou, zda je možné podle § 35 odst. 8 s. ř. s. ustanovit advokáta účastníkovi řízení, který je již zastoupen advokátem na základě plné moci, se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 3 Ads 21/2009 – 37, www.nssoud.cz. Dospěl přitom k závěru, že právní úprava takový postup fakticky vylučuje. Předně ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. implicitně předpokládá, že ten,

komu je zástupce soudem ustanovován, zástupce nemá. Žádné zákonné ustanovení pak nedává soudu pravomoc jakkoli ingerovat do již existujícího vztahu mezi advokátem a mandantem, resp. – jak se v projednávané věci dožaduje stěžovatel – „nahradit“ udělenou plnou moc usnesením o ustanovení zástupce podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. Jak vyplývá z ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s., může mít účastník v téže věci jen jednoho zástupce, a ani ustanovení jiného (dalšího) zástupce soudem tedy nepřipadá v úvahu. K totožnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i ve svém usnesení ze dne 31. 8. 2011, č. j. 6 Azs 24/2011-47, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. prosince 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu